

SZÖLLŐSI ZOLTÁN

Nyolcasok

Fa lombjáról levél hogyha pattan,
falról hullana le sárga mész,
és kikéklík alóla kopottan
régi-régi meszelés, az ég.

Nem alszom és nem is vagyok ébren,
két véres rés kiherélt szemem –
célít veszít, de ajzott éberségem
tartja nyilát feszült idegen.

*

Gót jegenyék közt az ég,
kék szoknya suhan, suhog.
Sétalovagol le a Nap
alá hullámszik a domb.

Versek tanyáján élek,
és nincs verslakó népem.
Elibém kerül árnyékom,
múltam, ha kell, átlépjem.

*

Csendes az este, szelíd, fáradt,
mint a jóllakott, öreg állat.
Sörénye lobban, nem is érzem,
megáll, benéz a kerítésen.

Csendes az este, szelíd, fáradt,
mint egy jóllakott, öreg állat.
Gyöngé és hosszú égi fények
odakötik a kerítéshez.

*

Udvarán még ki ácsorog?
amíg rágyújt is, mosolyog.
Lepedő az éj testére,
tapad a fény, merő lucskok.

Kiköpte a szél a nyelvét,
minek a szó, nincsen titka.
Ágon ha kél zörgő beszéd,
hóesés majd elnémítja.

*

Néked kell hozzám eljőnnöd,
szívemhez közel leülnöd,
időznöd melegében.
Időznöd melegében.

Mit árnyékodban érleltem,
keserű gyümölcsöm eléd teszem,
el kell fogadnod bölcsen.
El kell fogadnod bölcsen.

*

Most ház falát firkálja
árnyékával a fecske,
és valaki itt jár megint –
ellépked csak a csendje.

Mosott fényt Nap tereget,
rozsdás az antennadrót.
Gyűrött lélek vászna lebben.
Itt szállnak le az ufók.

*

Árnyéka gödrét a kő, úgy szeretlek,
testem testedben megfeneklett,
szemünkben virradati
erdő piros ágai.

Minden árvaság madár,
minden szabadság madár,
csukódik, nyílik, fölrepülne,
lent piszkos hó fehérje.

*

Az éjszaka ablakmélyén
Vízbe hulló forint a Hold.
A szerencse barnuló mese.
Arany és ólom összefolyt.

Hárman élünk itt. Szívre
ejtve pihennek harcok s kezek.
Fölöttem a csend ívei
falra akasztott fegyverek.

*

Nem nőtt fel nemzedékem.
Villanyfényben s napon őszülök.
Költő vagyok, megértem,
azonosnak lennem különös.

Öröklétem mint semmi –
emberre téve Isten terhe,
nyers fára festve lenni –
ikonarcom másnap levesse.

*

Aszfalton, Isten tenyere kérgén
mégis hazatérvén,
kulcslyukamat alig találva
asszony villanyába

lépek, örök konyha-révbe,
megnyugvásom mégse –
reng csak tovább a hajó bennem
s tányér levesemben.

*

Csukott szemedre, alvó madárra,
rányitottam a villanyt,
kőmadár-tekinteted sikongott,
verdesve hullatta pilláidat,

álomfája kidőlt alóla,
hajadba verte szelét.
Ne félj, mondtam, ne félj,
és tenyerem két napja közt feléledtél.

*

Mikor a madarak éneke
elnémul, pillanatra csak,
mikor a gördülő harmatcsepp
félútján hirtelen megáll,

amikor áll, áll az idő is,
amikor gőzölgő csészém
nem emelem a számig, várok,
várok a szent virradatra.

*

Tekintetem, mit fölvetek,
arrébb taszít egy felleget,
kisüt a Nap, de nem meleg,
könnyes a fűszál, didereg.

Sírás maszatja kezemen,
ruhámba törlöm kézfejem,
kigyúl a bokor, csupa fény,
gyöngy sajog minden tövisén.

